

קיבל בשיניים. תוך דקות ספורות התמלאו מיסות תחנת מגן דוד אדום פצועים מכל הסוגים. הראשון משמאל קיבל אבן בלסת העליונה, איבד מחצית שיניו.

הלקוח הראשון, סיפרה אחות תורנית בתחנת מגן דוד אדום, הגיע הנה בכוחות עצמו. היה זה שמעון מורחי, שכיסה את עינו וצעק מתוך כאב. הוא הועבר לטיפול בבית-החולים הרפה. אחריו באו והובאו 12 פצועים נוספים קרבנות "קרב הכיכר". היו מהם כאלה שהתגאו בכל העניין. ראו את עצמם גבורים של מלחמת קודש. אחרים שתקו ויתכן כי גם, כאשר נתבקשו למסור את שמם וכתובתם, מסרו שמות מזויפים. היו גם כאלה שלא הבינו בכלל מה אירע להם. תמה גבר בגיל העמידה שמעידו העליון כוסה כולו ברם שזרם מפצע שקיבל בעורפו: "עמדתי לי בשקט ואכלתי פאלאטה. מישהו זרק אבן בגבי. ימח שמו!"

מרבית הפצועים שקיבלו עזרה ראשונה במגן-דוד נמנו על אלה שהתנגדו להפגנת הידידות לברית המועצות. מתוך סיפוריהם הוברר כי נפצעו על-ידי

חור בראש. אבן חדה חתכה פצע בעור הראש. הרופא התורן של התחנה תפר אותו, שלח את הפצוע להחלים בביתו. מתוך 13 פצועים, אחד בלבד נשלח לטיפול בבית חולים.

אותות ההצטיינות. אחרי החבישה התאספו כמה מן הפצועים בחדר התורנים של התחנה, החליפו רשמים, השוו את "אותות ההצטיינות" שלהם, סיפרו כיצד נקלעו למקום ההתכתשות.

נוסעי מכונות חרמקו, אם כי אחדים מענו בתוקף שהמפגנים הצטיידו מראש באבנים.

עתונאים, שחגיעו למקום לאסוף ידיעות, התלוצצו על קציר החתפרעות הקצרה. אחד מהם השווה את חדר הטיפול הרחב של תחנת מגן דוד אדום לתחנת איסוף בחזית בשעת פעולה צבאית. לעומתם היה הרופא האחראי מודאג ביותר: אם המאורעות ימשיכו להתפתח באותו קצב ויהפכו קרבנות קרבות-רחוב תופעה תדירה בתחנה, העסקה מאד בלאו הכי.